

АТОМНИК України

№48 (835) 1 грудня 2016 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ
ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ВІДБУВСЯ VIII ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ АТОМПРОФСІЛКИ УКРАЇНИ

Реформування держави: глобальні виклики — відповіді Атомпрофспілки

Саме цій тематиці було присвячено більш як тригодинну розмову на останньому у 2016 році, взагалі в цій каденції, VIII Пленумі ЦК Атомпрофспілки, який відбувся 25 листопада у конференц-залі київського готельного комплексу «Братислава». Участь у засіданні взяли: члени ЦК і його Президії, члени Ревізійної комісії, працівники відділів апарату ЦК та Центральної ради Організації молоді Атомпрофспілки.

Свій виступ на Пленумі Голова Атомпрофспілки України Валерій Матов, який відкрив засідання, розпочав з лаконічного повідомлення про рішення Президії ЦК затвердити дату проведення VI З'їзду Атомпрофспілки України — 24 березня 2017 року у м. Київ. Схвалено

також докладну програму проведення проффоруму, який проходимо під знаком 25-річчя створення організації.

Далі Валерій Матов виголосив тези доповіді з основного питання порядку денного про задекларовані владою реформи у державі,

величезні перетворення у соціально-економічних відносинах та реагування Атомпрофспілки на виклики і зміни, що спостерігаються й у життєдіяльності підприємств та організацій, які об'єднані атомпрофчленством. Доповідач не тільки зупинився на поточних справах, скільки акцентував увагу на непростій ситуації, коли профспілка стикається із серйозними комплексними проблемами сьогодення і перспектив ядерної енергетики та атомної промисловості, Чорнобильської АЕС і підприємств зони відчуження у цілому, що можуть мати довгострокові наслідки у мінусі для них і, з соціального погляду, для їхніх працівників. Тому, наголосив Голова Атомпрофспілки України, зважаючи на складний і водночас вирішальний період, нам потрібно разом, що вкрай важливо, виробити тактику і Стратегію консолідованих дій профспілки з недопущення руйнування виробництв, дестабілізації обстановки у трудових колективах.

На продовження цієї актуальної теми як співдоповідачі виступили: заступник Голови Атомпрофспілки — голова профкому ППО ДП НАЕК «Енергоатом» Олексій Лич, голова об'єднаних організацій профспілки: Східної — Борис Філіппов і Чорнобильської — Микола Тетерін, голова первинної профспілкової організації ДСП «Чорнобильська АЕС» Максим Орлов. У дебатах слово взяли: голова профкому Смолінської шахти Микола Кавун, провідний фахівець ЧООП Геннадій Михайлюк, завідувачка відділу Атомпрофспілки Надія Кручинська.

На засіданні члени ЦК обговорили питання: про створення робочої групи з підготовки програмних документів VI З'їзду Атомпрофспілки — доповідач заступник Голови профспілки Павло Прудніков, бюджети ЦК і Фонду солідарності на наступний рік — доповідач Олексій Лич, та план заходів ЦК Атомпрофспілки на 2017 рік.

(Закінчення на 2-й стор.)

ПРОФСІЛКОВИЙ ЛІДЕР У КОЛЕКТИВІ

«Свои маленькие подвиги в профсоюзной работе мы совершаем часто»

Профсоюзная и производственная жизнь для мастера участка подготовки производства (ЭРП) Валентины Владимировны Ковалевой тесно связаны, потому что она является профгруппоргом в своем трудовом коллективе. Пожалуй, теперь уже можно сказать, что эта общественная работа давно стала ее второй профессией.

Моя собеседница занимается этим видом деятельности еще со студенчества. Где бы она ни работала, везде была причастна к этому нужному делу, так что опыт в этом направлении у нее богатый.

Для Валентины Владимировны главное — иметь возможность помогать людям. На мой вопрос, что для нее профсоюзная работа, она ответила, что это просто жизнь, безразличное отношение к людям. Когда сталкиваешься с жизненными проблемами и тебе удается их решать, это самая большая награда.

«Мне действительно нравится работать с людьми, — признается Валентина Владимировна. — Я давно работаю с персоналом на производстве и уже не представляю себя без этих забот, поэтому моя профсоюзная деятельность — логичное продолжение стремления души. Выслушать человека, вникнуть в его проблему, оказать посильную помощь — это точно мое. Всегда мож-

но найти для этого время и нужные слова поддержки.

Наш участок не слишком многочисленный, всего 40 человек, я знаю все об их семьях, кто в чем нуждается, имею все номера телефонов членов семьи. Сейчас уже затрудняюсь сказать, то ли выполнение моих производственных обязанностей помогает профсоюзной работе, то ли наоборот. Думаю, не это важно. Главное — результат, главное помочь людям».

Профсоюзная занятость — это многогранный труд, включающий в себя решение самых разнообразных вопросов. К примеру, вопрос обеспечения персонала спецодеждой возложен на соответствующие производственные службы, но тем не менее все же не обходится без профгруппорга. Это еще одно доказательство тесной связи профсоюзной и производственной жизни.

(Окончание на 2-й стр.)

СПАРТАКИАДА АТОМПРОФСІЛКИ УКРАЇНИ: ФІНАЛЬНИЙ ТУР

Стремление и воля к победе

Как уже сообщал «Атомник Украины» (№47 за 24 ноября), в Энергодаре проведен заключительный тур XXIV Спартакиады физкультурных организаций Атомпрофсоюза. Шесть коллективов в течение двух дней разыграли награды в турнирах по футболу, волейболу, плаванию и армспорту.

Как всегда, наибольший интерес у горожан вызвал ветеранский футбольный турнир. Сборная ЗАЭС — неоднократный победитель областных и всеукраинских турниров. В двух турнирах спартакиады предприятия — основном и ветеранском, принимает участие более двадцати цеховых команд. Трибуны

местного спорткомплекса в дни футбольных баталий всегда переполнены. В этот раз у энергодарцев были достойные соперники — команды Нетешина, Южноукраинска, Желтых Вод, Вараша и Славутича.

По сравнению с прошлыми годами организаторы несколько изменили систему

проведения состязаний. В первый день шесть коллективов, разбитых на две подгруппы, сыграли предварительные игры, а уже во второй — четверка финалистов провела решающие поединки за награды.

Новинка сделала поединки более напряженными и непредсказуемыми. Так, явные фавориты турнира — энергодарцы, в своей дебютной игре заставили поволноваться своих верных поклонников. И хотя крупно выиграли у явно уступающим им в классе славутичанам, открыли счет забитым мячам только на тридцатой минуте. Во второй подгруппе встреча футболистов Южноукраинска и Нетешина закончилась боевой ничьей — 1:1, и победителя полуфинального турнира в этой подгруппе пришлось определять только по лучшей разности забитых и пропущенных мячей. В упорной борьбе прошли и остальные игры.

Во второй день команды вначале провели два полуфинальных матча: Энергодар — Нетешин и Желтые Воды — Южноукраинск, которые по накалу борьбы и драматизму

могли бы украсить турнир любого ранга. В первой игре оба коллектива заслуживали на победу, но спортивная

фортуна оказалась на стороне энергодарцев. За две минуты до финального свистка они забили свой единственный мяч, который и стал победным. Сил и времени отыграть у подопя уже не осталось. Энергодар — в финале.

ко сравняли счет, но и вышли вперед — 5:3. За пять минут до окончания встречи южноукраинцы меняют вратаря на еще одного полевого игрока, но это успеха им не приносит и Желтые Воды — второй финалист.

Финальная встреча Энергодар — Желтые Воды. Идет равная спортивная борьба, голевые моменты возникают то у одних, то у других ворот. Местные болельщики подгоняют вперед своих, их речевками порой перекрывает немногочисленная группа поддержки желтоводцев. В середине первой половины игры команды обменялись забитыми мячами — 1:1.

(Окончание на 4-й стр.)

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерговугілля України, Мінприроди, Мінохорони здоров'я України тощо <http://www.atomprofspilka.info>

«АТОМНИКУ УКРАЇНИ» ВІДПОВІДАЮТЬ:
ПЕНСІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНИ

Ще раз про так звані пенсійні виплати

До редакції газети звернувся з листом, який опублікований в «АУ» №40, 2016 року, ветеран праці, колишній голова профкому ДНВП «Цирконій», пенсіонер Кісільов Василь Гнатович із м. Кам'янське Дніпропетровської області з приводу неправильного сумарного збільшення йому пенсії відповідно до офіційного підвищення мінімальних пенсій: з 1 вересня 2015 року та з 1 січня 1 травня 2016 року. Свій запит читач просив направити на реагування до Пенсійного фонду України.

ПФУ повідомив редакцію про наслідки розгляду цього звернення.

Редакції газети «Атомник України» вул. Жилинська, 5-б, оф.5, м. Київ, 01033 Розглянувши листа Кісільова Василя Гнатовича із м. Кам'янське Дніпропетровської області, Пенсійний фонд України повідомляє.

Призначення пенсії за віком здійснюється відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (далі — Закон). Цим Законом передбачено, що розмір пенсії залежить від тривалості страхового стажу, обчисленого відповідно до статей 24 і 25 Закону, та заробітної плати (доходу), визначеної відповідно до статей 40 і 41 Закону.

При цьому, відповідно до частини 1 статті 28 Закону, за наявності у чоловіків 35 років та у жінок 30 років страхового стажу мінімальний розмір пенсії за віком встановлюється на рівні прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, визначеного законом. Розмір прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, до 1 вересня 2015 року становив 949 грн, з 1 вересня 2015 року — 1074 грн, з 1 травня 2016 року — 1130 грн.

У зв'язку зі зміною прожиткового мінімуму органами Пенсійного фонду України проводився перерахунок складових пенсійної виплати, зокрема, мінімального розміру пенсії за віком, доплати за понаднормовий стаж, а також надбавок, підвищень, які розраховуються виходячи із прожиткового мінімуму. Всього збільшено 11 видів пенсійних виплат.

З 1 вересня 2015 року мінімальний розмір пенсії за віком зріс з 949 грн до 1074 грн, тобто на 125 грн (13%), з 1 травня 2016 зріс на 56 грн (5,2%) і становить 1130 грн.

Розмір підвищення пенсії за результатами перерахунку у кожного пенсіонера індивідуальний і залежить від складових пенсійної виплати, які розраховуються із прожиткового мінімуму. Якщо до складу пенсійної виплати особи не входять складові, розмір яких визначається від прожиткового мінімуму, то розмір пенсії не змінюється.

З 1 грудня 2016 року розмір прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, буде збільшено до 1247 грн, у зв'язку з чим буде збільшено складові пенсійної виплати, які розраховуються виходячи із прожиткового мінімуму.

При цьому інформуємо, що нормативно-правові акти, які б передбачали підвищення всіх пенсій на відповідний відсоток у 2015–2016 роках, не приймалися.

Заступник Голови правління
м. Київ, 16 листопада 2016 року. №36849/02-12

В. Машкін

ПРОФСПІЛКОВИЙ ЛІДЕР У КОЛЕКТИВІ

«Свои маленькие подвиги в профсоюзной работе мы совершаем часто»

(Окончание.

Начало на 1-й стр.)

Валентина Владимировна всячески стремится улучшить микроклимат в коллективе. Она воодушевленно рассказывает о том, как они чествуют юбиляров, устраивают торжественные проводы на заслуженный отдых — пусть эти моменты надолго запомнятся людям.

Одна из основных задач профгруппора — оздоровление работников, о летнем отдыхе здесь начинают задумываться едва только начинается осень. К моменту нашего разговора у Валентины Владимировны уже подготовлены заявки на 2017 год, а буквально на днях проводили коллегу в трускавецкий санаторий «Шахтер».

«Все изъязвившие желание были обеспечены санаторно-курортными путевками, — продолжает Валентина Владимировна. — Даже если мне не удается совместить отпуск человека с получением путевки (ну, не выделили нам на это время путевку), я до последнего отслеживаю «горящие» варианты. Из нашего небольшого численного участка на сегодняшний день 10 человек оздоровились в санаториях и 12 человек — в профилактории. Это прекрасная альтернатива любому санаторию, и этот вид оздоровления и отдыха набирает у нас популярность. Кто-то посвящает этому отпуск, чтобы в полной мере получить назначенные процедуры, другие предпочитают совмещать назначенные процедуры с работой».

Валентина Владимировна рассказала, что в этом году в детские лагеря были отправ-

лены все желающие, 7 работников участка со своими семьями получили путевки в пансионаты, 13 работников вместе с семьями получили путевки выходного дня на побережье Азовского моря в Кирилловку.

Очередная задача профгруппора на сегодняшний день — составление списка на получение новогодних подарков. Параллельно Валентина Владимировна доводит к сведению людей информацию из профсоюзного комитета, занимается оформлением документов для поощрения к юбилейным датам и профессиональным праздникам.

В этом году коллектив пополнился тремя новыми работниками, они сразу были поставлены на профсоюзный учет, а их маленькие дети взяты во внимание.

ЭРП курирует детский дом и участок всегда подключается, чтобы оказать сильную помощь. Несмотря на то, что слесари здесь имеют нормальные условия труда и соответственно невысокий оклад, они с готовностью помогают товарищам по цеху, нуждающимся в материальных средствах для лечения, откликаются на чужую беду.

«Сколько я буду работать, столько буду помогать людям, кем бы я ни была, в любом качестве, — говорит Валентина Владимировна, — потому что это давно стало неотъемлемой частью моей жизни, моей потребностью. Свои маленькие подвиги в профсоюзной работе мы совершаем часто. Поверьте, если удалось кому-то помочь, — это уже достижение».

Лариса ЮРЬЕВА

ВІДБУВСЯ VIII ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ АТОМПРОФСПІЛКИ УКРАЇНИ

Реформування держави: глобальні виклики — відповіді Атомпрофспілки

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

З метою актуалізації діяльності постійних комісій ЦК на Пленумі було запроваджено практику оприлюднення звітів про підсумки їхніх засідань. Так, голови комісій та їхні заступники: з питань колективно-договірної роботи — Анатолій Кулінка, гендерної політики — Віктор Жалдак, інформаційної політики — Богдан Сердюк і з питань організаційної роботи та профспілкового навчання — Надія Кручинська дуже предметно з трибуни Пленуму проаналі-

зували виконання Стратегії розвитку Атомпрофспілки України на період до 2017 року за своїми напрямками роботи, визначили пріоритети у подальшому докладанні зусиль, що знайде конкретне відображення у майбутньому цільовому програмному документі Атомпрофспілки. Загалом засідання членів ЦК пройшло надзвичайно активно, динамічно, за певних ділових дискусій, а також опублічених тривожних новин. Річ у тім, що одним із непростих викликів у діяльності профспілкових організа-

цій, особливо зараз, за активної фази звітів і виборів, є самочинне втручання керівників підприємств та організацій у роботу ППО, застосовують «репресивні» заходи проти профактивістів. У зв'язку з цим члени ЦК зайняли принципи позицію — вимагати від органів державної виконавчої влади припинення дії контрактів з такими директорами. Атомпрофспілка в особі своїх організацій на місцях і в центрі сильна власною історією, єдністю, боротьбою за справедливість і перемогами в інтересах працівників — спів-

членів організації. І сам трудовий колектив має протидіяти такому адміністративному «блуду».

У практичному сенсі активна підготовка до Пленуму, обмін думками, ідеями, відбулася і на засіданнях Президії і постійних комісій ЦК, що передували поважному зібранню.

З обговорених питань учасники Пленуму ухвалили обширну за темою порядку денного постанову, що друкується у цьому номері «АУ».

Фотоінформація
Миколи ВАРЧИНОГО
(Докладніший звіт — буде)

ПОСТАНОВА ПЛЕНУМУ
ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ
ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ
ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

від 25 листопада 2016 року № Пл 8-2, м. Київ

Реформування держави: глобальні виклики — відповіді Атомпрофспілки

Заслухавши інформацію Голови Атомпрофспілки Матова В.О., заступника Голови Атомпрофспілки, голови ППО ДП НАЕК «Енергоатом» Лича О.В., голови Східної об'єднаної організації профспілки Філіппова Б.М., Представника у Чорнобильській об'єднаній організації профспілки Тетеріна М.В., голови ППО ЧАЕС Орлова М.І., представників комісій ЦК профспілки, Пленум Центрального комітету профспілки ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Інформацію щодо поточного стану підприємств атомно-енергетичного та промислового комплексу України та актуальних завдань Атомпрофспілки взяти до уваги.

2. Доручити Президії ЦК профспілки підготувати звернення до Президента України, Кабінету Міністрів України, РНБО із вимогою оприлюднення державного бачення концепції розвитку атомно-енергетичного та промислового комплексу держави в умовах ринкових перетворень.

3. Голові Атомпрофспілки ініціювати проведення круглого столу на тему «Реформування атомно-енергетичного та промислового комплексу України: шляхи та наслідки» із залученням представників Міністерства енергетики та вугільної промисловості, Державного агентства України з управління зоною відчуження, ДП НАЕК «Енергоатом», ДІЯРУ, УкрЯО, УЯФ, незалежних експертів та спеціалістів з питань атомної енергетики та промисловості.

4. Провести консультації із Міністерством енергетики та вугільної промисловості щодо практичної реалізації Концепції державної цільової економічної програми розвитку атомно-промислового комплексу України на 2016–2020 роки.

5. З метою вирішення проблемних питань у зоні відчуження звернутися до ДАЗВ України з вимогами визначити з урахуванням думки Атомпрофспілки державну стратегію розвитку зони відчуження, підприємств, які виконують державні завдання щодо:

— завершення міжнародного Плану здійснення заходів (SIP), затвердженого G-7;

— Указу Президента України від 26.04.2016 р. №174/2016 «Про створення Чорнобильського радіаційно-екологічного біосферного заповідника».

ПОДІЯ СВІТОВОГО ЗНАЧЕННЯ

Остап Семерак: «Спорудження конфайнмента, унікальної технологічної конструкції в зоні відчуження, відкриває шлях до її трансформації на екологічно безпечну територію»

Міністр екології та природних ресурсів України Остап Семерак заявив, що незважаючи на те, що ядерна катастрофа сталася наприкінці минулого століття, переборнути безпечну чорнобильську сторінку спільними зусиллями світової спільноти вдалося лише нині. Сьогодні світ зробив важливий крок для безпечного майбутнього наступних поколінь.

29 листопада 2016 року на Чорнобильській АЕС відбулися урочисті заходи з нагоди успішного завершення насування нового безпечного конфайнмента (Арки) на об'єкт «Укриття» 4-го енергоблока, який був зруйнований під час катастрофи 26 квітня 1986 року.

Це стало ключовим етапом перед завершенням у листопаді 2017 року міжнародної програми, спрямованої на перетворення об'єкта «Укриття» Чорнобильської АЕС на екологічно безпечну систему.

Через 30 років після ядерної катастрофи на ЧАЕС радіоактивні залишки зруйнованого реактора №4 нарешті надійно укріті в результаті реалізації одного з найамбітніших інженерних проєктів у світі.

Проєктом передбачено, що нова споруда буде експлуатуватись упродовж 100 років.

Це — найбільша з коли-небудь збудованих рухомих наземних конструкцій шириною 257 м, довжиною 162 м, висотою 108 м і повною вагою 36000 тонн. Після переміщення на відстань 327 м від місця зборки в остаточне положення величезний новий безпечний конфайнмент повністю накрив попередній тимчасовий об'єкт «Укриття», який був побудований одразу після аварії 1986 року.

Міністр екології та природних ресурсів України Остап Семерак впевнений, що ця подія стала початком трансформації зони відчуження на територію інновацій та розвитку.

Президент ЄБРР сер Сума Чакрабарті: «Ми вітаємо завершення цього етапу трансформації ЧАЕС як символ того, чого ми здатні досягти разом завдяки потужним, рішучим та довгостроковим зусиллям. Ми аплодуємо нашим українським партнерам і підряднику, а також дякуємо всім вкладникам Чорнобильського фонду «Укриття», чий внесок зробили можливим сьогоднішній успіх. Цей дух співробітництва дає нам впевненість, що проєкт буде завершено своєчасно та в межах бюджету — через один рік».

У листопаді 2017 року планувати роботи з демонтажу нестабільних конструкцій.

Заходи відбулися за участі Президента України П.О. Порошенка, керівництва ЄБРР, VINCI, Bouygues, Novarka, ДАЗВ, ЧАЕС, представників країн-донорів Чорнобильського фонду «Укриття» та Рахунку ядерної безпеки.

Голова профспілки

В.О. Матов

6 ГРУДНЯ — ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Меморіальну дошку пам'яті Сергія Тарасюка відкрили у Вараші

Рік минув відтоді, як місто сколихнула сумна звістка. Захищаючи територіальну цілісність та незалежність нашої держави, 8 листопада 2015 року поблизу села Славне Донецької області отримав смертельне поранення Сергій Тарасюк. У річницю його загибелі на фасаді школи №5, де вчився юнак, відкрили та освятили меморіальну дошку пам'яті героя.

Подвір'я школи переповнене людьми. Тут вчителі, учні, друзі та жителі міста, котрі прийшли віддати шану українському солдату, який, незважаючи на небезпеку, як і тисячі його побратимів, пішов воювати за свою землю.

— Він не був героєм, він просто любив своє місто, свою Україну. Віддав життя за те, щоб ми з вами могли радіти сходу і заходу сонця. Пам'ять про Сергія назавжди залишиться у наших серцях, цей хлопець стане взірцем патріотизму та відданості для підростаючого покоління, — зі вступним словом до присутніх звернувся директор школи Руслан Пашко.

Рік тому за ініціативою педагогічного колективу розглядалося питання щодо перейменування школи на честь колишнього учня, однак ця ідея не була підтримана міською владою. Тому, аби увіковічнити пам'ять героя, вирішили встановити меморіальну дошку пам'яті. Реалізувати задум вдалося завдяки меценату, підприємцю Олександру Омельчуку, котрий взяв на себе усі витрати з виготовлення та транспортування. За що рідні висловлюють благодійнику безмежну подяку.

— Встановлення дошки стало несподіванкою

для нас. Ми вдячні директору школи за його активність та небайдужість, всьому педагогічному колективу та волонтерам за всебічну підтримку. Жодного разу нам не відмовляли у допомозі, — каже мати покійного Сергія та вже кризь слюзи продовжує: — Я дякую Богу, що у мене був такий син, він завжди зі мною. Приємно, що сьогодні, у роковину його загибелі, усі ці люди тут зібрались і разом з нами вшанували його пам'ять.

Дійсно, у школі про Сергія Тарасюка пам'ятають. У тісній класній кімнаті, де силами педагогів організований краєзнавчий музей, є і куточок героя. Тут зібрана історія життєвого шляху хлопця, свідчення дитинства, юнацтва, з років служби та з останніх днів життя... Сюди мати передала український стяг, розписаний хлопцем, з частини, де служив Сергій. Посмертно юнаку присвоєно звання «Почесний громадянин міста».

Після лінійки-реквієму люди розійшлися, кожен у своїх справах, але, повертаючись до школи чи проходячи повз, знову і знову, схилив голову перед тим, хто життя поклав, захищаючи рідну українську землю.

Тетяна АРСЕНТЬЄВА
Фото Юлії КУЛАЄВОЇ

ПАТРІОТИЗМ — ЦЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Патріотичний підйом серед населення України, викликаний агресією Росії, потребує не лише констатації факту, а й осмислення. У тому числі й безпосередніми учасниками подій антитерористичної операції, Майдану чи волонтерського руху. Особливо важлива думка людей, які добровільно вирішили ризикувати життям задля ідеї.

Про це — наша розмова з демобілізованим з лав ЗСУ Володимиром Шевченком, який працює машиністом електровоза на Інгультській шахті ДП «СхідГЗК». За його плечима 14 місяців служби у зоні проведення антитерористичної операції. Він — корінний кіровоградець, типовий український доброволець, але в чоловікові відчувається бажання не лише осмислити все, що відбувається з країною і з ним, а й намагання покращити життя в Україні. Саме тому свого часу він покинув займатися приватним підприємництвом, бо набридло постійно «стимулювати» чиновників, від яких залежало успішне ведення комерції. Маючи за плечима незакінчену вищу технічну освіту і диплом будівельника, Володимир цілком випадково потрапив на уранову шахту, на яку раніше «зарікався» влаштуватися працювати. А то якось поспілкувався з друзями-шахтарями, побачив, що це нормальні люди, здорові і веселі, тим паче й заробітна плата шахтарів тоді «догнала» його бізнесові можливості. Так 2007 року і став машиністом електровоза підземним, чого навчився вже на Інгультській шахті.

Життя йшло своїм ладом, підростали діти, а що Володимир одружився ще в 20 років, то і у свої майже сорок (виповниться 25 грудня 2016 року. — Авт.) дітей має трійко. Доньці Вікторії вже 16, сину Денису — 14, а найменшому, Іванку, нещодавно виповнилося 3 роки. Тобто найменшому ще не було і року, коли батько зібрався на війну. Чому, адже в такій ситуації спрацьовує батьківський інстинкт, та і дружини, м'яко кажучи, не в захваті від таких ідей?

— Я завжди відчував себе українцем, патріотом, а коли організовувався Майдан, це відчуття стало особливо пекучим. А тут ще почалася пряма російська агресія, як би росіяни не ховалися за ДНР чи ЛНР. Я бачив, що в країні, окрім війни, на всіх рівнях і на практиці, як ми кажемо попростому, бардак. Країну потрібно було рятувати. Я пішов воювати не заради Президента чи Прем'єра, а заради України. Хоч і кажу, що з двох нещастя потрібно обирати менше, але нам дісталося більше — справжньої війни. Головне, як я думав, це не допустити ворога в центр України. Ми

було, мабуть, у всьому, тож якщо хочеш змінити світ — почни з себе, така філософія патріота.

Після закінчення підготовки «Шева» потрапив у Кіровоградський 3-й полк особливого призначення, де служив розвідником. Він каже, що і сам хотів потрапити в Кіровоград, щоб у разі чого сім'ї було легше отримати документи, адже розумів: трапитися могло все що завгодно...

Уже в полку почув теплі спогади про колишнього начальника дільниці №7 Інгультської шахти капітана

служби, тут не лише збирали кошти для придбання військового спорядження, а й виплачували заробітну плату за час служби, підтримували морально і матеріально воїнів, їхні сім'ї, як от начальник дільниці №6 Інгультської шахти Сергій Савченко.

У зоні бойових дій серед місцевих траплялися різні люди, хтось дякував, а були й такі, що дивилися скося. Запам'ятав, як одного разу хлопчик привітався до них українською «Доброго дня, військові», а мати його вилаяла. Здивувало і те, що

Олега Кулігіна, який загинув у 2014 році в Донецькому аеропорту. Про гірника казали як про фахівця інженерної справи високої кваліфікації, чий грамотні дії урятували чимало життів.

Про участь у бойових діях «Шева» майже нічого не розповідає. Каже: збирав інформацію. Особливо його страху не було, бо добровольці знали, на що йшли. Під час перебування у Широкому Лані вони рвалися на фронт, саме тоді чимали бої під Дебальцевим, але командир їх заспокоїв, мовляв, ви вже в армії і від своєї долі нікуди не дінетесь — це повоюєте. Взагалі, розповідь «Шеви» про службу відрізняється не лише критичністю, а й конструктивністю. Він відзначає величезну роль командирів у підготовці бійців, зокрема командира 3-го окремого полку спецпризначення, Героя України Олександра Трепака, англійських інструкторів, а в зоні бойових дій — командирів, які робили все можливе і неможливе для збереження життів своїх солдатів. Учорашний сержант відзначає і роль шахти в забезпеченні умов для

в селах Донеччини розмовляють здебільшого українською. А от в українській армії, навпаки, більше російськомовних, що ніяк не позначалося на бойових характеристиках.

Через 14 місяців Володимир Шевченко демобілізувався, але готовий повернутися на фронт будь-якої миті. Там змінилася психологія, він перестав боятися смерті: «Війна — це зовсім інший вимір, і якщо ти ідеєш, то готовий до всього, при цьому скажу, може, це і пафосно, але ти так любиш життя, свою країну, своїх близьких, що готовий пожертвувати своїм життям заради інших».

Володимир вірить у нашу Перемогу, в те, що Україна, врешті-решт, позбудеться залежності від Москви, від якої нічого доброго очікувати вже не доводиться. Очевидно, такий момент справді настав, тим більше все йде до того, що імперія накаже довго жити. А ще він хоче, щоб Україна була добрішою і щедрішою до людей, які довели всьому світові, що гідні жити у щасливій країні. Він переконаний, що так і буде!

Сергій ПОЛУЛЯХ

Ремонт техніки для військових — швидко, якісно

До місця дислокації у військові підрозділи вирушили чергові два автомобілі, відремонтовані на базі автотранспортного господарства (АТГ) ВП ЮАЕС. Своє місце у лавах бойових частин зайняли ГАЗ-66 і мікроавтобус Volkswagen.

На відновлення ГАЗону «Автомобіль 79-ї десантно-штурмової бригади Миколаєва знову готовий для переве-

знення боєприпасів, людей і амуніції, — розповідає майстер ремонтної служби АТГ Олег Шевченко і продовжує: — Паралельно наші майстри відновлювали пасажирський мікроавтобус Volkswagen 36-ї

окремої бригади морської піхоти».

Відновленням техніки для військових підрозділів, що несуть службу із захисту суверенітету та територіальної цілісності України, волонтери АТГ займаються в неробочий і вільний від роботи час. Основний кістяк групи — 10 ремонтників. Майстри на всі руки, вони дають друге, а іноді й третє життя військовому автотранспорту не лише на базі АТГ. Свого часу група умільців автогосподарства АЕС виїжджала на схід країни, де проводила ремонт бойової техніки безпосередньо у зоні військових дій. До ремонтних робіт з готовністю підключаються й інші працівники АТГ, а також волонтери з цехів і підрозділів АЕС та жителі міста атомників.

«Учасники АТО виходитимуть на пенсію у 55 років»

Верховна Рада України ухвалила Закон «Про внесення змін до деяких законів України щодо пенсійного забезпечення окремих категорій осіб із числа учасників антитерористичної операції» (№3252), яким надала право на 5 років раніше призначати пенсії за віком бійцям АТО.

За це рішення проголосували 237 із 336 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі.

Голова Комітету ВР з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення Людмила Денісова наголосила, що цей закон дає право на дострокове призначення пенсій за віком чоловікам і жінкам, які були учасниками бойових дій в АТО, зокрема після досягнення чоловіками віку в 55 років, жінками — 50–55 років. При цьому це відбувається за наявності страхового стажу не менше 25 років для чоловіків і не менше 20 років для жінок. Денісова повідомила, що цей закон надає право на отримання пенсії у зв'язку із втратою годувальника членам сім'ї учасника бойових дій в АТО.

ГОЛОДОМОР ВУСТАМИ ОЧЕВИДЦІВ

Пусть память о невинно убиенных делает нас добрее

26 ноября, в День памяти жертв Голодомора, вся Украина склонилась в скорби, зажгла миллионы свечей в память о невинно погибших. О Голодоморе 1932–1933 годов уже много написано, собрано архивных документов, изданы Книги Скорби. Но передать весь страх, горе, нечеловеческие мучения и боль, которые коснулись каждой украинской семьи, могут только очевидцы. Я побывала в городском историческом музее им. Е. Пригожина. Среди архивных материалов нашла уникальный экспонат — газету «Правда» от 23 ноября 1931 года, в которой отчитывались регионы всего бывшего СССР о выполнении планов по сбору хлеба. Но воспоминания очевидцев голодомора, которые были собраны и переданы учениками школ города в музей, говорят о другом.

Мотря Денисовна Кислая, 1919 г.р., уроженка г. Пятихатки Днепропетровской области:

— 1932 год выдался урожайным, но был создан искусственный голод. Когда к нам пришли активисты, то забрали все зерно, скотину. Ничего съестного в доме не оставляли, даже не обращали внимания на детей. В то же время за один припрятанный колосок бросали в тюрьму.

Акулина Романовна Самойлова, 1924 г.р., уроженка с. Велихов Ривненской области:

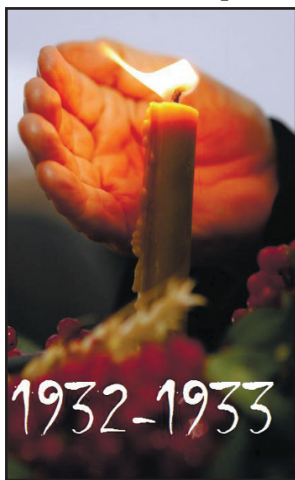
— Родители умерли, когда мне было 8 лет. Меня забрал в свою семью дядя. Жили бедно, даже одеться не было во что. Вскорости умерла и названная мама. Ходили по полям, тайком собирали прошлогоднюю кукурузу, ловили сусликов, из крапивы варили юшку.

Татьяна Гавриловна Погарец, 1924 г.р., уроженка с. Николаевка Кировоградской области:

— Голод был страшный. Ели траву, собирали зерна со щипцы, мололи и пекли коржи. Многие умирали на моих глазах. Это большое горе, и мы должны помнить об этом.

Ефросинья Вакулова Левченко, 1898 г.р., уроженка с. Водяное Кировоградской области:

— Страшной была весна 1933 года. Наша кировоградская земля, которая славилась своим плодородием, благодаря богатому урожаю за наш труд, стонала тогда от горя. И урожай, помню, большой был. Приехали во двор люди, забрали все, остались мои голодные дети да голые стены в доме. Рвала траву, соцветия, сушила, перетирала, делала лепешки и кормила детей. Ходили по полям, собирали зернышки. А еще до сих пор не могу смотреть, как прыгают лягушки, ведь жарили их и кушали. Помню,

что на скотомогильниках ели мертвых лошадей, и это был большой подарок судьбы — узнать о гибели животного первым.

Анна Тимофеевна Гарячун, 1928 г.р., уроженка с. Житники Черкасской области:

— В нашей семье было 7 детей, а я самая младшая. Отец умер, когда мне было всего 6 недель. И хоть было мне в 1933 году пять лет, я помню, как вдоль сельской дороги лежали люди мертвые и полуживые. Их подводкой отвозили на кладбище и бросали в одну яму. Были такие семьи, в которых умерли все. В нашей семье выжили все дети. Мама со старшими сестрами и братьями работали в колхозе и тайком приносили для горсточке комбикорма. Просеивали его и юшку варили, и «балабушки» пекли. Ели молодую траву.

Григорий Анисимович Таран, 1928 г.р., уроженец Днепропетровской области:

— Зимой 1932 года крестьяне начали умирать от голода. Умерли и в нашей семье трое младших детей, осталось нас пятеро. Ели все подряд: лебеду, крапиву, ловили ящериц, ежей, ворон, воробьев. Вид у нас, детей, был ужасным: высохшие ножки, большие животы. Знаю, что в нашей деревне были случаи людоедства. Родители вступили в колхоз, где выдавали 100 грамм отрубей, с них и варили баланду. Идешь утром по деревне, и видишь, то на дороге лежит человек, то под забором, и были эти люди не из нашей деревни. Многие шли из родных деревень в поисках еды.

Истории, рассказанные очевидцами, — это капля в море людского горя, которое пришлось пережить миллионам украинских семей в 1932–1933 годах. Пусть память о невинно убиенных всегда очищает и облагораживает наши души, делает нас добрее.

По материалам архива исторического музея им. Е. Пригожина подготовила Елена МАЛООК г. Желтые Воды

СПАРТАКИАДА АТОМПРОФСПІЛКИ УКРАЇНИ: ФІНАЛЬНИЙ ТУР

Стремление и воля к победе

(Окончание. Начало на 1-й стр.)

Но во втором тайме сказалась лучшая физическая подготовка гостей и мастерство их лидеров — С. Горы и Д. Байдака, которые в конце игры забили по два мяча и принесли коллективу долгожданную победу. Последний раз желтоводцы становились чемпионами спартакиады тринадцать лет назад.

Вполне заслуженная победа. Вот уже несколько лет команду тренирует играющий

Команда Запорожской АЭС на втором месте и на третьем — Южно-Украинской АЭС.

Меньше спортивной интриги было в женском волейбольном турнире. Фактически по-настоящему красивую и техничную игру показали только девушки Энергодара и Нетешина, остальные команды явно уступали им в мастерстве. Сказалось и отсутствие на турнире дружной и волевой команды Вараша, которая неоднократно преподносила громкие сенсации.

Судьба главного приза решилась в очном поединке энергодарских и нетешинских девушек. Хозяйки площадки горели желанием взять реванш, вот уже несколько лет они не могут одолеть подопытных, и это им удалось. Девушки Энергодара (тренер — Раевский А.В.) — первые, Нетешина (тренер — Кузьминчук С.А.) — вторые и на третьем месте команда Желтых Вод (тренер — Колышкина Е.И.).

Каскадом спортивных рекордов закончились соревнования по плаванию. Три высших достижения спартакиады установил Александр Савчук, два — Сергей Бужор и по одному — Ирина Амбарова и Олеся Осовская. В командном первенстве вне конкуренции были пловцы Южноукраинска (тренер — Вовченко Н.В.) и Вараша (тренер — Савчук А.А.), третье место — у нетешинцев. У команды ЮАЭС больше всего и личных наград: 12 золотых, 1 серебряная и 4 бронзовые медали.

Украшение любого спортивного мероприятия — соревнования по армрестлингу, по народному — борьба на руках. Говорят, что это силовое увлечение было известно еще две тысячи лет назад. Помериться силами, сцепив кисти над столом, в те времена считалось для настоящих мужчин куда более гуманной и демократичной, нежели размахивать мечами и дубинками. Бескровный способ выяснения отношений в первозданном виде переключал и в век нынешний.

Каждый поединок, как правило, недолго. Главное для победы иметь мощные мускулы, крепкую кисть и силу воли. А еще армспорт — это всегда азарт, захватывающий не только спортсменов, но и зрителей.

В наших городах-спутниках армрестлинг наиболее популярен в Энергодаре. Здесь несколько лет назад инженер атомной станции Олег Демуря организовал секцию, которую сейчас посещают более сорока человек — школьники, студенты, рабочие и даже женщины. В городе проводится несколько турниров, один из них всеукраинский — «Золотая осень». Есть уже чемпионы и призеры престижных турниров, а в сентябре в Коблево Владимир Семенов стал бронзовым призером Спартакиады трудящихся Украины.

Не удивительно, что энергодарцы и в этот раз стали первыми, хотя победа далась им не так уж легко. В итоговом протоколе всего два балла разделили их со вторым призером — нетешинцами, а третьими стали южноукраинцы.

Спартакиада завершена. Отдадим должное руководству профсоюзной организации (председатель — Захаров Н.Ф.) и Спортивно-оздоровительного комплекса (директор — Диброва В.Н.) ВП ЗАЭС за прекрасно проведенный финальный тур.

И еще один приятный момент. После долгого перерыва в спартакиадных стартах коллективов первой группы приняли участие спортсмены Чернобыльской АЭС. И на спортивных площадках, и на водных дорожках славучане уступали своим соперникам, но заслуживает похвалы их желание, стремление и воля к победе. И пусть пока без больших побед, но в Энергодаре это была самая дружная и сплоченная команда.

Спорт делает нашу жизнь энергичнее и интереснее, а здоровее — крепче!

Николай МЕРКУШЕВ

СПОРТИВНІ ДОСЯГНЕННЯ ТА ОЗДОРОВЛЕННЯ

В бассейн — за здоровьем!

Зимний плавательный бассейн физкультурно-оздоровительного центра ГП «ВостГЭК» после полугодичного перерыва принял первых посетителей.

В этом году было принято решение заменить в нем трубы наполнения чаши бассейна на металлопластиковые. Теперь отлично функционируют все 20 труб, вследствие чего улучшилась циркуляция воды, а значит — ее качество и нагрев.

В нынешнем учебном году школы города продолжают сотрудничество с ФОЦ предприятия в плане проведения уроков физкультуры на базе бассейна. Традиционно занятиями по плаванию в рамках школьной программы охвачены учащиеся 3–4 классов. Курс обучения детей плаванию в рамках уроков физкультуры рассчитан на пять месяцев. Кроме этого, в центре работает секция плавания, которую ведут опытные инструкторы — Татьяна Ткаченко и Андрей Осипчук.

Подготовила Татьяна КОРСУНОВСКАЯ

Срібні нагороди фехтувальниць

На етапі Кубка світу в Орлеані (Франція) українська збірна з фехтування на шаблях у складі Олени Вороніної, Олександри Мамонтової, Олени Прокуди та нетешинки Ольги Жовнір завоювала срібні нагороди.

У рамках змагань жіноча збірна здобула впевнену перемогу над збірною Китайського Тайбею з рахунком 45:30. В 1/8 турнірної таблиці дівчата з рахунком 45:29

вибили з боротьби японок, серед яких були дві бронзові призерки індивідуальної першості.

Впоралися українські фехтувальниці у півфіналі і з командою господарок турніру — французькими, вирвавши перемогу з рахунком 45:35.

Боротьбу за золоті нагороди українська збірна вела із суперницями з Італії. За рахунку 33:45 наші спортсменки поступилися італійкам, здобувши срібло етапу Кубка світу.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Жилинська, 5-б, оф. 5, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 590-18-22
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор

Редакція листується з читачами лише на сторінках газети

При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 4400